

RESA TILL KURDISTAN

13-15 juli 2012



Skildring av Mikael Gustafsson och Yekbun Alp.

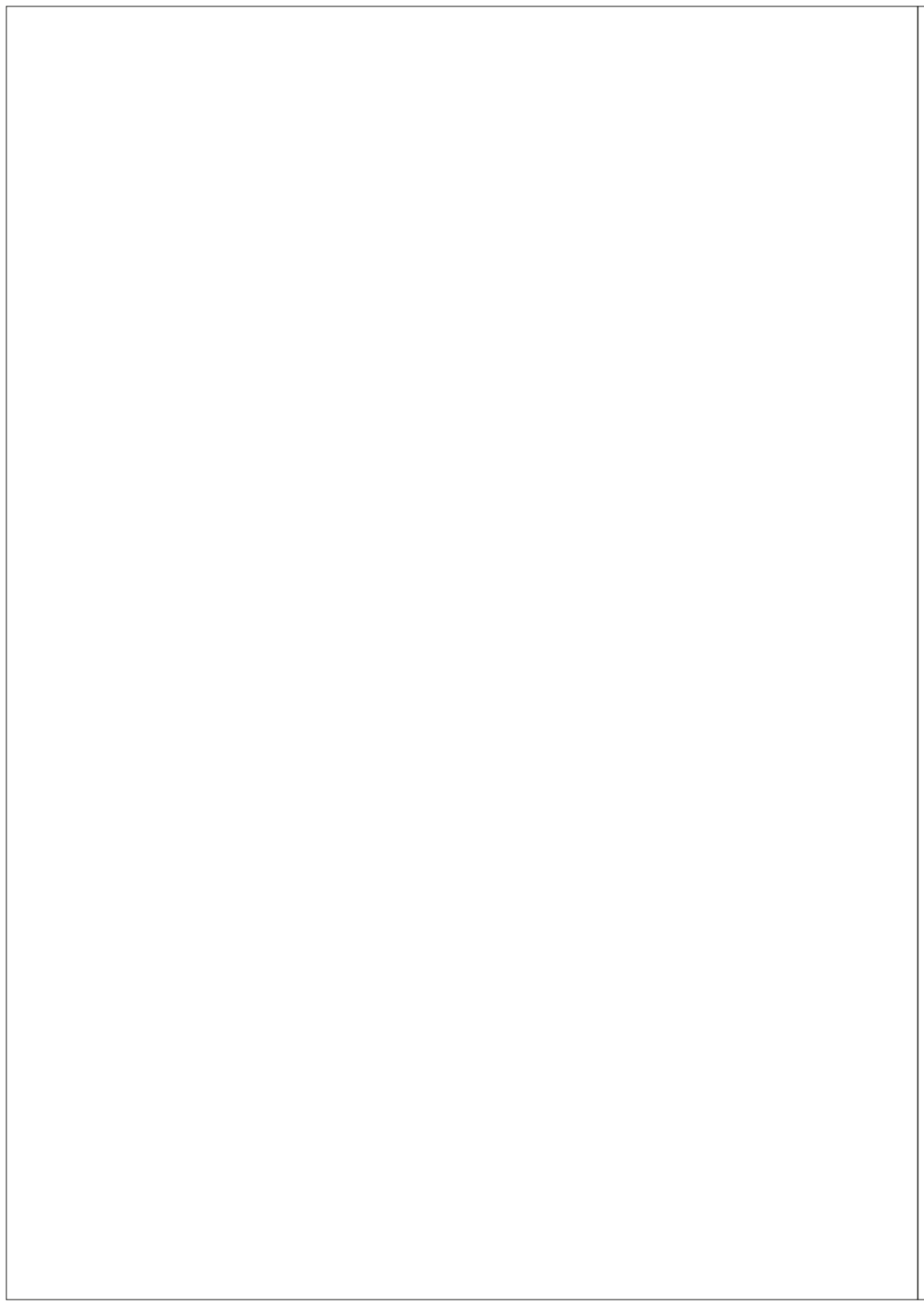
Europeiska förenade vänstern/Nordisk grön vänster

Parlamentariska gruppen - EUROPAPARLAMENTET



GUE/NGL
www.guengl.eu





I. Inledning

Vårt besök till Kurdistan och staden Amed (Diyarbakir) skulle varit fullproppat med möten under två intensiva dagar. Yekbun Alp hade arbetat hårt för att sätta ihop ett bra program. Vi skulle bl.a. ha träffat följande människor och organisationer:

- **Zubeyde Zumurut**, ordförande för BDP i Diyarbakir och medlem i BDP's kvinnoorganisation
- **Baglar kadın kooperatifi** (Baglars kvinnokooperativ)
- **Yuksel Baran**, borgmästare i Diyarbakir (kommun Baglar) och medlem i BDP's kvinnoorganisation
- **Ayse Gökhan**, borgmästare i Nusaybin och med i styrelsen för DTK (Demokratiska Samhällskongressen), samt även medlem i BDP's kvinnoorganisation
- **Aysel Tuğluk**, språkrör för DTK (Demokratiska Samhällskongressen) och f.d ordförande för DTP (ett parti som Turkiska staten förbjöd). Hon är ledamot av turkiska parlamentet, advokat för Abdullah Öcalan och medlem i BDP's kvinnoorganisation
- **Emina Ayna**, f.d. språkrör och utrikesansvarig DTP, ledamot av turkiska parlamentet, medlem i BDP's kvinnoorganisation
- **Osman Baydemir**, borgmästare i Diyarbakir, advokat, f.d ordförande för IHD (Människorättsorganisation) nu medlem i IHD.
- **Abduhlla Demırbas**, borgmästare i Diyarbakir (kommunen Sur)
- **Nursel Aydoğan**, som har turkisk påbrå, ledamot av turkiska parlamentet och medlem i BDP's kvinnoorganisation.



Men inget blev riktigt som vi tänkt oss. Visst, intensiva dagar blev det, men ack så annorlunda mot våra planer. Nästan allt kom att kretsa kring den planerade Frihetsdemonstrationen lördagen den 14 juli, och självklart tog planeringen av denna viktiga demonstration mycket tid från alla ansvariga inom BDP och DTK. Något vi naturligtvis hade stor förståelse för. Det var en demonstration som BDP och DTK naturligtvis ansökt tillstånd om att få hålla, men i vanlig ordning hade de, utan förklaring, fått avslag på sin ansökan av turkiska myndigheter.

Vi kommer i denna rapport kortfattat beskriva våra intryck från resan. Vi gör det till största delen tillsammans, men avslutar även med två korta personliga reflexioner.



2. Demonstrera är en Människorättsfråga

Frihetsdemonstrationen den 14 julitog upp ett antal krav som: slut på våldet, dialog för en fredlig lösning av den kurdiska frågan, avmilitarisering i de kurdiska byarna och städerna, rätten att få tala sitt språk, rätten att få uttrycka sin mening, frigivning av de politiska fångarna och den kurdiska ledaren Abdullah Öcalan.

Att den turkiska staten nekar BDP och DTK tillstånd att demonstrera utan att ange orsak kom inte som någon överraskning för organisatörerna. Generellt sett nekar Turkiet alltid kurdiska organisationer att få uttrycka sina åsikter via demonstrationer.

Att få demonstrera är en grundläggande mänsklig rättighet och därmed en grundpelare i en demokrati. Det är ett av flera sätt att få göra sin röst hörd. Man kan tycka illa om budskapet i en demonstration, men om det inte skadar någon annan ska alla ha chans att få framföra sina åsikter. Vi skulle aldrig komma på

tanken att förbjuda moderaterna att demonstrera. Vi skulle antagligen tycka illa om deras budskap, men det är en helt annan sak. Deras rätt att få demonstrera är nämligen en grundläggande rätt när det gäller att upprätthålla mänskliga rättigheter och demokrati.

I FN:s Allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna står det i Artikel 19 att: "Var och en har rätt till åsiktsfrihet och yttrandefrihet. Denna rätt innefattar frihet att utan ingripande hysa åsikter samt söka, ta emot och sprida information och idéer med hjälp av alla uttrycksmedel och oberoende av gränser." Detta följs upp i artikel 20:1 med följande: "Var och en har rätt till frihet i fråga om fredliga möten och sammanslutningar".

Utifrån mänskliga rättigheter om rätten att få uttrycka åsikter och rätt att samlas, var det alltså inte märkligt att BDP och DTK ändå beslutade sig för att genomföra demonstrationen. Vilken annan väg finns om man konsekvent alltid nekas denna rätt. För oss var det självklart att även gå med i demonstrationen och då framförallt för att visa vårt stöd för deras rätt att få demonstrera. En rätt ingen ska kunna fråntas!



Från höger BDP's språkrör Gulten Kisanak, BDP's språkrör Selhattin Demirtas och DTK's språkrör Aysel Tugluk.

3. Fredag och väntan inför morgondagen

Dagen innan demonstrationen fick vi en chans att genomföra några av de besök vi planerat in från början.

Svårigheter att arbeta politiskt

Zubeyde Zumrut, ordförande för BDP i Diyarbakir och medlem i BDP's kvinnoorganisation var den första vi mötte.

Vi pratade om BDP:s historia och om svårigheterna att arbeta politiskt när den turkiska staten hela tiden gör vad de kan för att försvåra det. Ledande företrädare för BDP blir ständigt fängslade och dömda på lösa grunder. Lagstiftningen i Turkiet är uppbyggd dels kring nya mer moderna lagar, dels kring gamla lagar som fortfarande går att använda. Till omvärlden kan Turkiet därför peka på de moderniserade lagarna som gjorts mer förenliga med kraven på mänskliga rättigheter. Samtidigt har man dock behållit de gamla lagarna, vilka går att åberopa när man t.ex. vill fängsla kurder.

Sedan 2009 sitter mer än 8 000 politiska fångar i fängelser. Det är borgmästare, vice ordföranden, parlamentariker, människorättsaktivister, journalister och lokala politiker, men också många barn. Turkiska statens frihetsberövande verkar onekligen vara satt i system. Något som skapar svårigheter för kurdiska politiker att verka politiskt och därmed försvårar kampen för kurdernas mänskliga rättigheter.



Mikael Gustafsson och Zubeyde Zumrut



Yuksel Baran och Mikael Gustafsson

Jämställdhet närvarande inom BDP

Det andra besöket var på borgmästarens kontor i kommunen Baglar i Diyarbakir.

Tillsammans med borgmästaren Yuksel Baran diskuterade vi om jämställdhet och kvinnors roll i politiken. Vi kunde se att det finns problem i alla länder och i alla samhällen och att det kommer ta tid innan kvinnors rättigheter motsvarar männens rättigheter. Det gäller t.ex. mäns våld mot kvinnor, vilket är ett lika stort problem i Kurdistan som i Sverige och EU. I Sverige och EU finns det även ett stort lönegap på arbetsmarknaden, medan problemet i Kurdistan snarare är kvinnors problem att komma ut på arbetsmarknaden. I det här sammanhanget måste dock nämnas att BDP har en progressiv inställning när det kommer till kvinnors delaktighet i politiken. Som resultat av ett kvoteringsystem (minst 40% kvinnor) finns idag många kvinnliga ledare i partiet. Man har även ett dubbelt ledarskap, med en man Selhatin Demirtas och en kvinna Gulden Kisanak. Då beslut ska fattas under partimötena måste en kvot för kvinnlig representation vara uppfylld för att besluten och mötena ska vara giltiga. Det märks tydligt att kvinnor har en stark position inom partiet när man rör sig inom partiets olika delar. EU ligger alltså långt efter BDP när det kommer till kvinnors andel i politiska församlingar.

På kvällen gjorde vi ett kort besök hos ett kvinnokoopertiv som arbetar för att stärka kvinnor och på olika sätt ge kvinnor utbildning, t.ex. inom datorkunskap. De hade även ett imponerande bibliotek där kvinnor kunde låna böcker inom många olika ämnesområden.

4. Lördag och Frihetsdemonstrationen

Lördagen var egentligen ägnad åt möten med många olika människor. Allt skulle avslutas med en trevlig middag på kvällen tillsammans med Diyarbakirs borgmästare Osman Baydemir. Som tidigare nämnt blev allt annorlunda kom att handla om förberedelserna inför eftermiddagens demonstration. Vi ägnade en stor del av tiden i BDP:s högkvarter tillsammans med partitoppen inom BDP.



BDP's partihögkvarter

Militären provocerar...

Redan vid 10-tiden hade turkiska myndigheter omringat BDP:s högkvarter med hundratals hårt beväpnade poliser och militärer, vattenkanonbilar och pansarbilar. Civila poliser stod med kamera och fotade samt filmade alla som stod utanför BDP:s lokal, för att senare kunna använda materialet som bevis. Med tanke på att det var en ytterst fredlig demonstration som planerades var den militära närvaron självklart en provokation. Efter en stund ansåg polisen och militären att de som samlats utanför partihögkvarteret skulle skingras.

I samband med detta utbröt stora diskussioner mellan BDP:s förtroendevalda och ansvariga för polisen och militären. Kravet från de turkiska myndigheterna var förstås en löjlig begäran eftersom de som samlats var partimedlemmar och bara höll sig nära sin partilokal. Men det som imponerade på oss var BDP förtroendevaldas sätt att agera, vilket vi fick se prov flera gånger under dagen. Tålmodigt



Utanför BDP's partihögkvarter står polis och inväntar order.



Polisiära fordon längs vägarna.

och konstruktivt försökte de tala med polisbefäl och blev aldrig arga eller upprörda. Om partimedlemmar runt omkring blev lite för ivriga i sitt kroppsspråk eller tonläge var BDP genast där för att lugna ned stämningen.

Strax efter lunch fick vi chans till en liten rundtur i staden, för att med egna ögon se hur poliserna överallt satt upp vägspärrar på vägen in mot demonstrationsplatsen. Tanken var att deltagarna i demonstrationen skulle starta sin vandring från olika kommundelar och gå in till den centrala samlingsplatsen Stasiyon meydani (Stationstorget) i Amed (Dyirbakir) Detta ville polisen hindra genom upprättande av vägspärrar. Vart vi än åkte var den polisiära närvaron massiv.

...och vi hindras på vår väg....

När vi sedan skulle lämna partihögkvarteret och bege oss till samlingsplatsen med övriga från BDP:s partistyrelse, var vi förstås lite spända. Vad skulle hända? Skulle polisen och militären försöka stoppa oss? Vi satte oss i en buss som skulle ta oss till samlingsplatsen men kom inte ens fem meter innan vi var omringade av pansarbilar och vattenkanonbilar. Partiledningen försökte tala med polisen men det var lönlöst. De släppte inte fram oss. Det togs då ett beslut om att vi gående skulle ta oss till samlingsplatsen.



I samband med att vi fick lämna bussen.

Vi lämnade bussen och började vår vandring, men blev efter bara 100 meter stoppade av en vägspärr. Partiledare och parlamentariker försökte förgäves gå framåt och även muntligen få kontakt med de poliser som stoppade oss. Men de såg oss inte ens i ögonen utan stod kvar och tittade rakt igenom oss, som om vi inte fanns.

Det blev då och då ett tryck fram mot polisen, som tryckte tillbaka demonstranterna. Hela tiden fanns två poliser redo att kasta in tårgasgranater bland demonstranterna. I den ena handen höll de granaten och i den andra handen vilade pekfingeret på sprinten till den. Det kom vid detta tillfälle aldrig till en situation där de släppte lös tårgasen men vi misstänkte redan då att det inte var sista gången vi sett tårgasgranater.



Stoppas efter 100 meter från partilokalen.

Efter ca en halvtimmes försök att gå framåt kom ett litet genombrott, när flera av oss fick passera igenom för att en diskussion skulle kunna ske med ansvarigt befäl. Men det verkade ändå inte som om vi skulle tillåtas gå vidare. Efter ytterligare en halvtimme gick några av oss därför tillbaka till partihögkvarteret där vi tillsammans med artisterna Suavi och Ferhat Tunc bestämde oss att vi skulle försöka ta oss in till samlingsplatsen med bil. När vi med bil anlände till en av de vägspärrar som ledde fram till samlingsplatsen blev vi stoppade. Yekbun och

Mikael gick dock fram till polisen och Yekbun talade om för ansvarig att Mikael var EU-parlamentariker och ville fram här. Ett kort ögonblick senare hade vi helt överraskande fri passage till samlingsplatsen. Längs vägen låg stenar och bråte och det såg nästan ut som en krigsskådeplats.

...men när ändå vårt mål

När vi anlände till samlingsplatsen var allt kaotiskt, likt ett slagfält. Tårgasen var på vissa platser tät som en dimma, det låg människor överallt på gatan, vattenkanonerna dånade ut sitt vatten och det rädde totalt kaos. Mitt i en korsning skrek Yekbun bilen måste stanna varpå hon hoppade ut för att skynda till hjälp för flera av partiets ledande politiker samt dess ordförande. Den som körde tvingades flytta bilen när vattenkanonbilarna närmade sig och vi körde bort en bit.



Yekbun Alp och DTK språkrör Aysel Tugluk.

När bilen förflyttade sig såg Mikael genom bilfönstret människor som försökte fly in på ett moskéområde och in i en moské. De jagades av militären med vattenkanoner. Militären fortsatte att anfalla med vattenkanonerna även inne på moskéområdet, vilket verkligen upprörde folkmassan och BDP:s politiker. Detta ledde senare till stenkastning från ungdomar inne på moskéområdet och de riktade sina stenar mot polis och deras fordon. Polisen svarade med ett bombardemang av tårgasgranater. Ett tydligt bevis på hur våldet kan eskalera när en statsmakt tar till våldsåtgärder som är långt över vad som kan försvaras.



I samma stund som när folket söker skydd i moskén.

Det blev lite lugnare under en stund när vattenkanonerna slutade och tårgasen blåste bort. Mikael och Suavi placerades en liten bit bortom entrén till moskéområdet. Yekbun befann sig närmare polis och militär tillsammans med BDP:s ordförande och parlamentariker. Stämningen var hela tiden hotfull och oroande. Stora diskussioner förekom hela tiden mellan ansvariga befäl och de kurdiska demonstranterna. Ambulans anlände för att ta hand om skadade. En av de som skadas allvarligast var den turkiska parlamentsledamoten Pervin Buldan även BDP:s gruppleddare i parlamentet som fick en gasgranat på benet och fick åka med ambulans till sjukhuset. Även parlamentsledamoten Ayla Akkat Ata fick besöka sjukhus efter attack från en vattenkanon som träffade henne i ena ögat, dessutom fick Diyarbakirs borgmästare Osman Baydemir åka in till akuten p.g.a. all gas han andats in.

Mikael och Yekbun försökte så gott det gick ta bilder på det som hände och skickade ut bilder och kommentarer på Twitter och Facebook. En timme efter att vi anlant till samlingsplatsen omringade polis och militär demonstranterna från tre håll. Den enda vägen ut var genom moskéområdet.

Militären meddelade via megafoner att vi måste lämna platsen. Eftersom det var en allmän plats var det ingen som gick därifrån. Varför skulle vi inte få vara där? En del av militären förflyttades nu längre ned på gatan för att mota bort demonstranterna. Militären upprepade efter ett tag återigen kravet på att vi måste lämna platsen och hotade nu med att arresteras alla som inte gjorde det.



Osman Baydemir, Pervin Buldan PM även BDP's gruppleddare i parlamentet och Ayla Akat Ata PM.

Attack från militär

Både av oro och i sin roll som EU-parlamentariker beslutade sig Mikael nu för att bege sig ifrån platsen. Han ville också gärna återförenas med sin familj, som då i praktiken satt instängda i det kurdiska parlamentet DTK där polisen även kastat gasgranater. Yekbun valde dock att stanna kvar. Fem minuter efter det att Mikael lämnat platsen anföll militären med tårgasgranater och vattenkanoner. Yekbun befann sig mitt inne i det kaos som bröt ut och blev kraftigt påverkad av tårgasen. Ett helt dygn efter hade hon fortfarande känningar av det som hänt.

På kurdisk och turkisk TV ser vi senare på eftermiddagen bilder från den plats vi befann oss på, men även bilder från andra platser runt om i Amed. När man befann sig mitt uppe i det som hände var perspektivet ett annat än när man ser det på en skärm. Oro och rädsla var självklart närvarande hela tiden under allt det som hände. Men det var inte förrän vi såg bilderna på TV som vi riktigt förstod allvaret i det vi varit med om. På TV-skärmen blev det tydligt hur brutalt den turkiska staten slår ned en fredlig demonstration. Hur den demokratiska rätten att få säga sin mening och få demonstrera för det man tror på smulas ned till dammkorn. Hur lite mänskliga rättigheter är värda när det kommer till kurderna. Vi upplevde det under en dag eller två. Den kurdiska befolkningen upplever det varje dag.

Videolänk: <http://en.firatnews.com/index.php?rupel=article&nuceID=4936>



En bråkdel av de gasbomber som användes.



Mikael Gustafsson

är ledamot av GUE/NGL, EU-parlamentariker för vänsterpartiet, och ordförande i EU:s Jämställdhetsutskott. Han sitter också i Utskottet för utveckling. Mikael's stora intressen är jämställdhet, miljö och ekonomi och han menar att de är helt beroende av varandra. Han har också ett starkt internationellt engagemang och har under det senaste året fokuserat mycket på kurdernas kamp.

Mikaels reflexioner:

Mitt första besök i Kurdistan blev dramatiskt. Ja, jag vet att livet i Kurdistan ofta är dramatiskt. Men vi som inte bor där ser nästan aldrig det lidande och förtryck som den kurdiska befolkningen utsetts för. Och för media är denna konflikt knappt värd att bevaka. När det ändå sker är det alltid med en underton som förmedlar att: *“Turkiet har rätt att försvara sig mot terrorister”*.

Var jag rädd under demonstrationen? Ja, det var jag förstås. Jag var i en situation där jag inte varit förut. Jag var i ett land där jag inte förstår kurdiska så att jag kan förstå vad som hände. Jag var också på en plats där polis och militär pratar turkiska, vilket jag inte heller förstår ett dugg av. Jag kände mig hela tiden utlämnad och fråntagen makt och kontroll över mig själv. Dånnet från vattenkanoner och skotten från tårgasgranater ekade hela tiden och gjorde situationen mer skrämmande. Jag var också orolig för min familj, som i och för sig inte var med i demonstrationen, men likväl satt instängda i det Kurdiska parlamentet. Ja, det är inte ett parlament i den Turkiska statens ögon och ordet parlament är inget någon säger högt ute på gatan eller i media. Men min rädsla varade under ett dygn eller så. Jag kunde lämna Kurdistan och åka tillbaka till Sverige, vilket de som bor där inte kan göra.

Det är en stor skillnad att besöka ett konfliktområde och att läsa eller höra om det från distans. Jag vet det och alla vet det. Men ändå tar man med sig mer frågor från vissa resor än andra. Hur kan den turkiska staten få fortsätta att diskriminera kurder? Vad är det som gör att väst har olika riktmärken när det kommer till nivån på att alla ska omfattas av mänskliga rättigheter? Ibland en hög

nivå där man kan känna stolthet, ibland på en sådan låg nivå att jag skäms. Och hur klarar man som militär i Turkiet att se åt andra hållet och varje dag gå till jobbet, när jag som besökare på två dagar kan se att kurder diskrimineras?

Den sista frågan har antagligen ett logiskt svar. Ska man som människa upp-
repande gånger kränka andra människor behöver man skapa försvarsmekanismer
som träder in istället för medmänsklighet. Det sker genom att demonisera sin
"motståndare" så att hon inte verkar mänsklig. Som militär gör man naturligtvis
bara sitt jobb. Har cheferna sagt att man ska stoppa en demonstration med vat-
tenkanoner och tårgas, kan man ju naturligtvis se det som en dag på jobbet. Men
jag tror inte man klarar av det i längden. Inte som människa. Men vad händer om
man lär sig att inte se de man möter som människor då? Om man dag efter dag
översköljs av uttalanden om att ens "motståndare" inte är värda att bemötas med
respekt? Ja, då finns risken att en dag på jobbet inte blir annorlunda än en dag
på ett annat jobb. Jag ska ge ett exempel som berört mig mycket. Det är förvisso
bara en enda människa det handlar om, så man kan inte dra några givna slutsatser.
Men det ger ändå en bild, som skulle kunna förklara varför den turkiska militären
som människor orkar att varje dag trycka med den kurdiska befolkningen.

Exemplet kommer från en engelsk konversation som min dotter Olivia hade
med en militär, dagarna efter hon och jag tillsammans med resten av familjen
kommit hem till Sverige. Konversationen som utspelar sig på Facebook, börjar
med att en enskild militär ser Olivias bilder hon lagt ut på Facebook.

Militären skriver:

Hi Olivia, you where in Diyarbakir. I saw photos, I was in Diyarbakir too at that time. I am still at Diyarbakir. Why did you come here? This is not a nice place to visit.

Olivia svarar:

"Well, my father is a member of the European Parliament and we went to Ankara so he could speak to the Turkish parliament about gender equality. And we also visited Diyarbakir to support the kurds in their demonstration for freedom and justice. When i saw how terrible they were treated when they just wanted to express their opinion I decided that i'm probably going back their on Newroz. I must say that Turkey has a long way to go before they can say that they follow the human rights. Except for that we had a great time."

Militären svarar:

"Criminals just treated as they deserve in their demonstration which is not legal. For thousand of years we live here, in Turkish independence war we washed these grounds with

blood yet for 20 years we are washing it again because of these terrorists. There was no kurdistan and never will be any in these borders. Humans has human rights, these kurdish animals who has supports PKK can't have any human rights. I'm pleased that you had a great time."

Olivia svarar igen (utdrag):

"Everybody has a right to be treated according to the human rights no matter what you believe in, your political opinion ect. Human rights doesn't just apply to those you think are "good". It applies to EVERYONE on this planet. If you think someone has done something bad you shouldn't do the same thing. Though in this case i've read a lot about it after we came back from Kurdistan. I didn't have an opinion before I came there, but when the turkish police started to use violence against peaceful demonstrates i became mad. I was there and saw it and you can't excuse yourself with that it was self-defence because it wasn't. People were just trying to get to the meeting point peacefully. The only reason why they started throwing stones was because the police threw in a gasbomb in a MOSQUE! I think the reaction of that would have been the same if it happened to you. Nothing excuses violence but at least think of yourself in their situation. Violence is not okay in any form but how can you expect them to follow such rules when you can't even meet the requirements yourself... You just suffocate their right to express their opinion which is a perfect example on how Turkey violate the human rights.

You forbid them to demonstrate (which everybody should be able to do in a democratic country), before you forbade them to speak their own language, you forbid them to speak kurdish in the parliament, they are treated differently, they can't get the same jobs as turkish people, you forbid the peaceful kurdish party so they have to make a new one all the time, you threw in a gas bomb in a mosque where people were hiding from the police, you beat up a youth and then you handcuffed him (I can go on like this) and you call THEM animals!!! That's just upsetting!!...

...But I know I can't blame this on the military or the police, they were only following orders. It's the turkish government I should blame it all on. But the day after I felt sick as soon as I saw a police or military, I couldn't stop thinking about all the terrible things they had just done. My anger is maybe misplaced but it's there for a reason."

Ja, diplomatiskt uttryckt blev min dotter arg. Militären återkom dock inte med något ytterligare inlägg. Jag tänker inte kommentera konversation då den talar för sig själv och ger en bra bild av det hat som verkar finns närvarande. Ett hat man kan se även i andra sammanhang. Yekbun berättade för mig att under en tid var den fjärde mest populära tweeten i Turkiet, en tweet som sa: "En död kurd är

en bra kurd”. När jag hör sådant uppstår för ett ögonblick ett avgrundsdjupt hål framför mig. Jag tänker på en sångtext som lyder: *People are People, so why should it be, that you and I should get along so awfully...I never even met you, so what could I have done*”.

Fast det är klart att jag inte behåller tanken på mörker. Jag vägrar acceptera att mänskliga rättigheter inte ska omfatta alla och det kan hända att saker ibland tar längre tid än man trott och önskat. Men för eller senare händer saker, eftersom ingen kan stoppa den kraft som suktar efter frihet och respekt. Kommer jag fortsätta kämpa för att kurder ska omfattas av de mänskliga rättigheterna? Självklart! Kommer jag åka tillbaka till Kurdistan? Absolut!



Yekbun Alp

Är född i Kurdistan. I samband med militärkuppen i Turkiet tvingades familjen fly. Yekbun var då ett år gammal. Hon är styrelseledamot och sitter i internationella utskottet för vänsterpartiet i Uppsala.

Yekbun brinner för internationella frågor och jämställdhet.

Yekbuns reflexioner

Tillsammans med parlamentarikern Ayla Akat Ata från staden Batman besökte vi från den 1 fram till 13 juli olika kommuner och byar tillhörande Diyarbakir, för att bjuda in folket till frihetsdemonstrationen den 14 juli. BDP's alla parlamentariker, DTK's styrelse samt 500 kurdiska artister var ute från morgon till kväll för att informera folket om just denna dag.

Människor som vi träffade var trötta på förtrycket och all dödande. Man vill leva som bröder och systrar. Folket vill ha sina grundläggande rättigheter, inget mer än det som det turkiska folket har utan jämlikt.

Jag har tidigare deltagit i demonstrationer, Newroz firanden och på allmänna val där den turkiska staten brukat våld mot det kurdiska folket, men statsvåldet den 14 juli har jag aldrig varit med om tidigare. Polis och militär ville till vilket pris som helst förhindra demonstrationen. Men det kurdiska folket hade fått nog och var beslutsamma, inget kunde stoppa dem. De tog sig igenom polisen och militärens barrikader för en enda anledning, frihet för det kurdiska folket och dess ledare.

När vi i Sverige har demonstrationer är polisens primära roll att hjälpa demonstranterna. För de kurdiska demonstranterna var det dessvärre inte så. Polisens primära roll här var att på ett brutalt sätt attackera demonstranterna och på så vis kväva dess röst och vilja till fred och demokrati.

När vi med bil ankom till samlingsplatsen hoppade jag ur bilen då jag såg kaoset. Militären och polisen vägrade släppa ut BDP:s språkrör Gulden Kisanak, parlamentariker och demonstranterna från Moskèn, där de sökt skydd från all gas

och vatten. Tillsammans med BDP:s språkrör Selhatin Demirbas, DTK:s språkrör Aysel Tgluk och Parlamentariken Özdal Ucer försökte vi tala till polis och militär om att släppa ut dem från Moskèn.

Strax efter att Mikael begett sig till sin familj började polisen att skjuta gasgranater, och dess bepansrade fordon sprutade högtrycksvatten mot oss. Vi befann oss på samlingsplatsen på Stasiyon meydanı (Stationstorget) när det hände. Anledningen, för att vi vägrade lämna en allmän plats, men våldet från polisen blev för mycket till slut och vi blev tvungna att söka skydd. Vi sprang ca 10 meter från samlingsplatsen till en park (Sumer park), tillhörande stationstorget. Folkmassor kom med mellanrum, flera tusen demonstranter befann sig i parken. Polisen försökte återigen sätta skräck i folket, från alla ingångar strömmade poliser in i parken och hotade om att arresteras alla som inte lämnade platsen med omedelbar verkan. BDP:s och DTK:s språkrör samt BDP:s parlamentariker försökte tala till polisen men de attackerade folket med sina batonger. Jag och en utav BDP:s parlamentariker Sebahat Tuncel sprang till andra sidan av parken där polisen misshandlade folk, och försökte tvinga ut dem. Vi lyckades rädda en ung kille som blev misshandlad av 7 poliser samtidigt. Han hade blivit så pass misshandlad att mina armar och kläder täcktes av hans blod.

När kurdiska ungdomar ser polisens våld mot kurdiska politiker tappar de hoppet om en politisk lösning. Man ser de kurdiska bergen som det enda alternativet till en lösning. Ett levande exempel på detta är borgmästaren Abdullah Demirbas från Sur-kommunen i Diyarbakir. Hans son, Baran Demirbas, tappade hoppet om en politisk lösning efter att ha sett sin fars svårigheter där han blivit fängslad och har flera åtal mot sig just för att han verkar politiskt. Baran fick nog och begav sig till de kurdiska bergen.

Den turkiska staten för ett krig i terrorismens namn, men i själva verket är det ett krig mot ett folk. Ett krig som omvärlden blundar för. Jag såg detta krig den 14 juli. Där fanns inga terrorister, utan ett folk. Vi människor är som en trädgård fylld med blommor. Vi har olika färger och dofter, våra olikheter är något som måste respekteras och accepteras. Turkiska republiken bildades 1923 och har fram tills idag levt efter mottot: *Ett land, ett språk och ett folk*. Turkiets premiärminister Recep Tayyip Erdogan, som gärna utåt talar stolt om de förändringar som skett i landet har själv varit den drivande kraften i att stärka nationalismen i sitt land. Så länge som mottot efterlevs av Erdogan kommer det inte att ske någon förändring. Därför är det av vikt att vi i Europa sätter press på Turkiet, på samtliga plan, tills dess att de accepterar att det finns olikheter i landet och också påbörjar ett arbete för att ändra på attityden som idag råder i Turkiet.

Jag vill gärna avsluta mina reflexioner med ett stycke från den folkkära artisten, Ciwan Hacos låt, Welate min (Mitt land). Stycket är relaterat till de känslor som jag känner för det kurdiska folket.

”Mitt land, mitt land

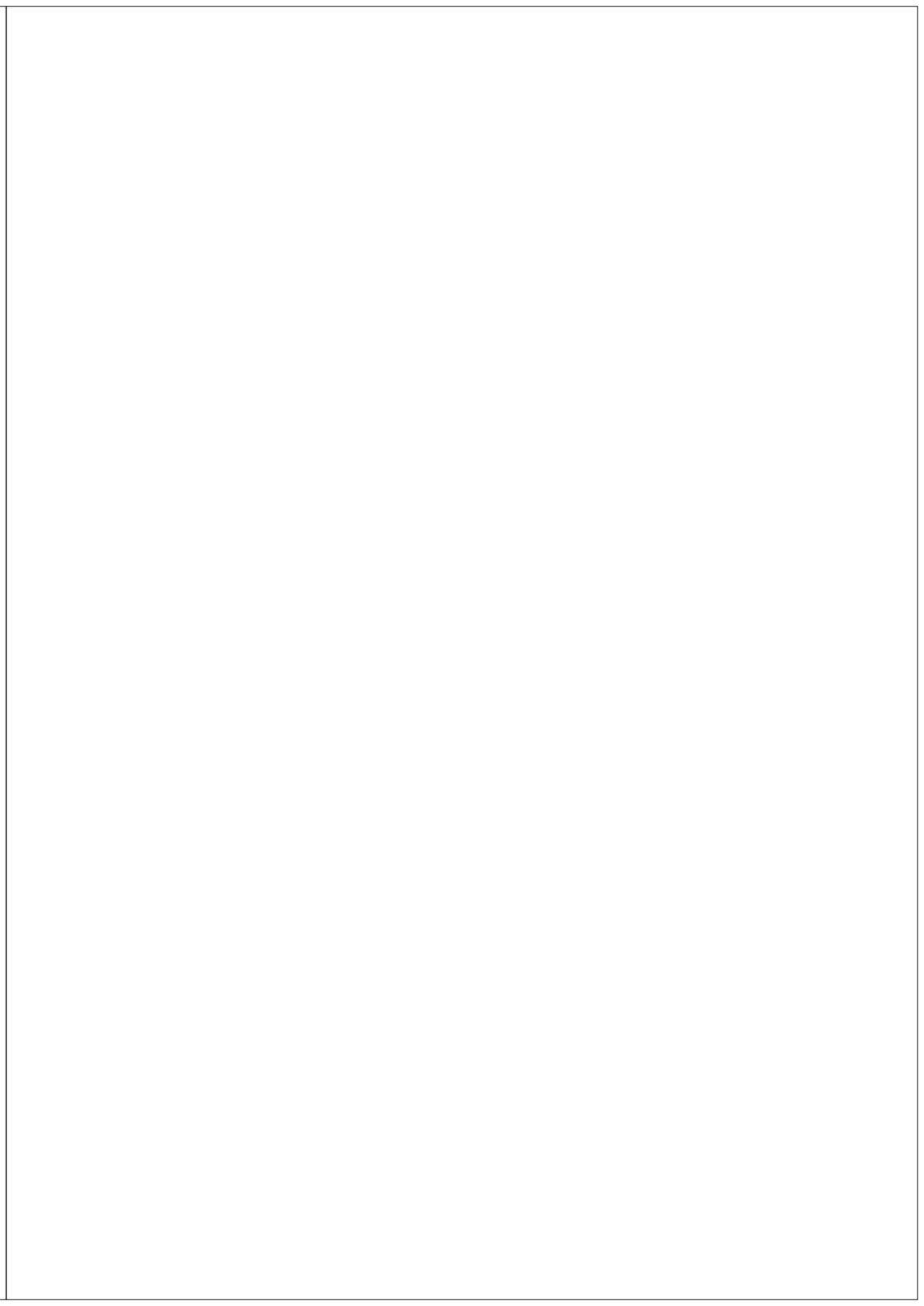
Min ankomst till dig var på grund av er kärlek

Det ni sett blev till mitt bekymmer

i era ögon såg jag sanningen

i ert rop såg jag hoppet

i era tårar såg jag friheten”





Kurderna är den fjärde största folkgruppen i mellanöstern, men de har ingen egen stat. Det geografiska området Kurdistan är delat mellan Iran, Irak, Turkiet och Syrien.

Europeiska förenade vänstern/Nordisk grön vänster

Parlamentariska gruppen - EUROPAPARLAMENTET



GUE/NGL
www.guengl.eu

